

свакодневни дијалог

Професори и сарадници одсека Примењено вајарство
Факултета примењених уметности у Београду

Дејан ТРИВУНАЦ

Без назива

Јулијана ПРОТИЋ

Бело као снег, 2018/2019.

Изложба професора и сарадника одсека Примењено вајарство Факултета примењених уметности у Београду

Изложбу у Галерији Центра за културу Ковин организују колеге, професори и сарадници одсека Примењено вајарство Факултета примењених уметности у Београду. Идеја је потекла услед међусобних утицаја који се остварују између њих и свакодневног дијалога о феномену, одређености, извору и исходишту битних својстава скулптуре, цртежа и слике,

њихових техничких извођења и уметности уопште. Изложба је ревијалног карактера и аутори се представљају различитим и аутентичним ликовним изразом, естетским и технолошким решењима радова. На изложби своја дела приказују Дејан Тривунац, Јулијана Протић, Милош Раденковић, Милица Црнобрња Вукадиновић, Вукашин Миловић, Ненад Вацић,

Никола Марковић, Горан Чпајак, Татјана Каравелић, Марко Вукша, Марко Црнобрња и Марко Вучковић.

Стваралачке оријентације ових уметника су различите:

Скулптуре од камена Дејана Тривунца нас уводе у свет магичне (о)предметности, заустављених, у тренутку „замрзнутих“ призора одложених и заборављених ствари, мисли и емоција. Кадрирани монохроматски изводи унутрашњих стања и збивања, на цртежима, претварају апстрактан предео нигдине у органски опипљиву материју која пулсира и уједно и привлачи у себе, а и може да се шири неограничено.

Скулптуре Јулијане Протић, урађене од полимерних материјала у комбинацији са мермерним гранулатом, су геометризовани и неодређени облици развијени репетицијом, редуковане, прочишћене форме које нису фигуративне, али призивају асоцијацију телесног, чулности, интимности и одсуства истог. Евоцирају женско тело, место женског. Оне су репрезенти дуалистичког односа нежног и чврстог, суптилног и бруталног, баналности материјала и рафинираности перцепције. Истраживањем пулсације облика и простора, она схвата и доживљава унутрашњу логику форме и динамику унутрашњих

Марко ЦРНОБРЊА

С намером дођох у велики град, 2018. дрво, текстил, 60x50x20 цм

међуодноса маса као ритамско секвенционирање. У том континууму, покушава да укаже на простор до оне „тачке“ да он може бити трансформисан у енергетско поље, не само физички реалан ентитет, у исконски простор ослобођен димензија које коегзистирају.

Природа у свим својим замисливим облицима је инспирација, мотив и тема стваралаштва Милоша Раденковића. Скулптуре, најчешће од метала, су грацилне, али и бруталне у својој појавности. Форме су органске, асоцијативно фигаритивне, али и апстрактне, експресивно моделиране да наликују

фрагментима древних бића, фауне или флоре, и наводе да се питамо да ли су доживљене или су плод маште уметника.

Милица Црнобрња Вукадиновић о свом раду каже: „полиптих „Неограничено“ се састоји од 25 комада истоветне дигитално принтане слике стилизованог клавира мањег формата, изворно рађене на индустријски произведеном текстилу са флоралним садржајем. У зависности од амбијента поставка се, са својим репетитивним мотивом увек мења, па тако и сад има разноврсне могућности завршне интерпретације. Грађењу ове нове целине, заједно са поменутиим патерном, доприносе

Марко ВУЧКОВИЋ

Марко Вучковић, Победа, мермер, 40x40x43 цм, 2023.

и паузе између њих – променљиви и увек нови просторни интервали“.

У серији скулптура Ненад Вацић испитује однос и међусобно прожимање пуне пластике, доминантне сведене геометризоване форме од метала, и перфорације, као и однос боје и волумена у скулптури. Форме су изведене у монохроматском, тамном, регистру боје и својим перфорираним средиштем упућују поглед посматрача на бљескове јаких основих боја пуног интензитета. Начин на који Ненад гради ритам унутар форме, поигравањем ликовним

елементима, згушњавањем пуне форме, настале од плохе и линије, и компримовањем празнине, са скретањем пажње на централно место – бојено срце скулптуре, доводи до снажног вибрирања материјалног у експресивној равни доживљаја.

Скулптуре Татјане Каравелић су изведене комбинацијом кречњака и мермера. Упућују на односе и међусобна деловања боје и форме у скулптури, као и могућност компоновања материјала који су другачијих карактеристика, структура и текстура у једну целину. У овом циклусу скулптура, Татјанин ликовни поступак карактерише спајање обрађених камених

Скулптуре, 2011/2012, дрво, 24x25x28 и 37x32x29 цм

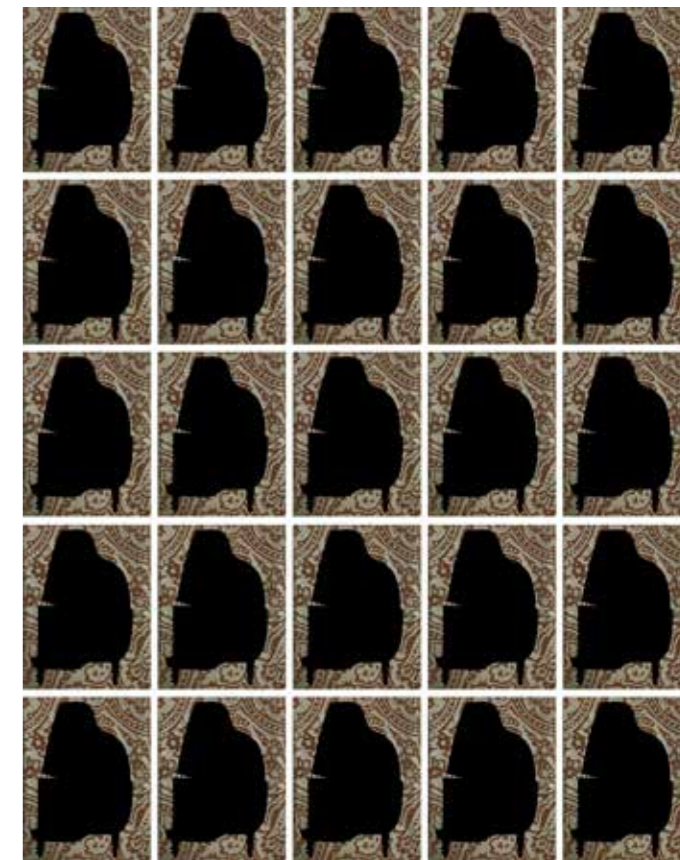
елемента различитих димензија који су природно разнобојни у једну скулпторску целину. Уклапање појединачних сегмената она постиже преклапањем и усецањем у форму или утапањем са циљем да сегменти остану чврсти и непомерљиви у односу на остале, као повољност за самоодрживост склопа. Појединачне форме, њихова обојеност и структурираност у целинама скулпторских облика доприносе и динамичности и потпуној оживљености, рекло би се раздраганости, камене материје.

Скулптуре од метала Николе Марковића су еквилибријум артифицијелне форме високо углачаних површина метала и њеног, изложеног погледу, средишта препуног металних купастих шиљкова који као да расту таложењем или капљу са зидова утробе скулптуре.

Свака скулптура је масивна и монументална у изразу целина, настала репетицијом/спајањем неколико истоветних или сличних делова, са средишњим перфорираним местом, па се јавља дилема да ли је облик тек у настајању или је у разградњи. Супротстављеност спољашње геометризоване редукване

Неограничено, инкжет принт на платну 20x24 цм, полиптих од 25 комада, димензије променљиве, 2020.

форме са унутрашњим врелом аморфних, „случајно“ насталих рељефа усмерава перцепцију на симболичку раван Тајне, као стваралачког и животворног мотива битисања. Померени у оси стајања, ови нежни „џинови“ позивају – приђи ближе, откривено је оно сакривено...

Скулптуре Марка Вучковића, урађене од различитих материјала, као што су мермер, бојени медиапан, полимер и др, димензија и техника, су метафоричан приказ уметничког размишљања о идеалним системима функционисања, који се надовезују на природне процесе, и идеалним склоповима.

Асоцијативно, позивају на традиционални приступ и чврсте скулпторске форме, али идеја и тежња је да се сједињавањем са савременим елементима и техникама створи ново и неочекивано јединство и доживљај. О свом раду Марко каже: „Симболика ритма, доминантна у свим радовима, је представа токова и кретања живота: понављање једног елемента у појединачним скулптурама, третираног као ликовни мотив, симболизује понављање искуства и догађаја у животу једне особе – са успонима и падовима, а опет и са сталним кретањем напред“.

Милош РАДЕНКОВИЋ

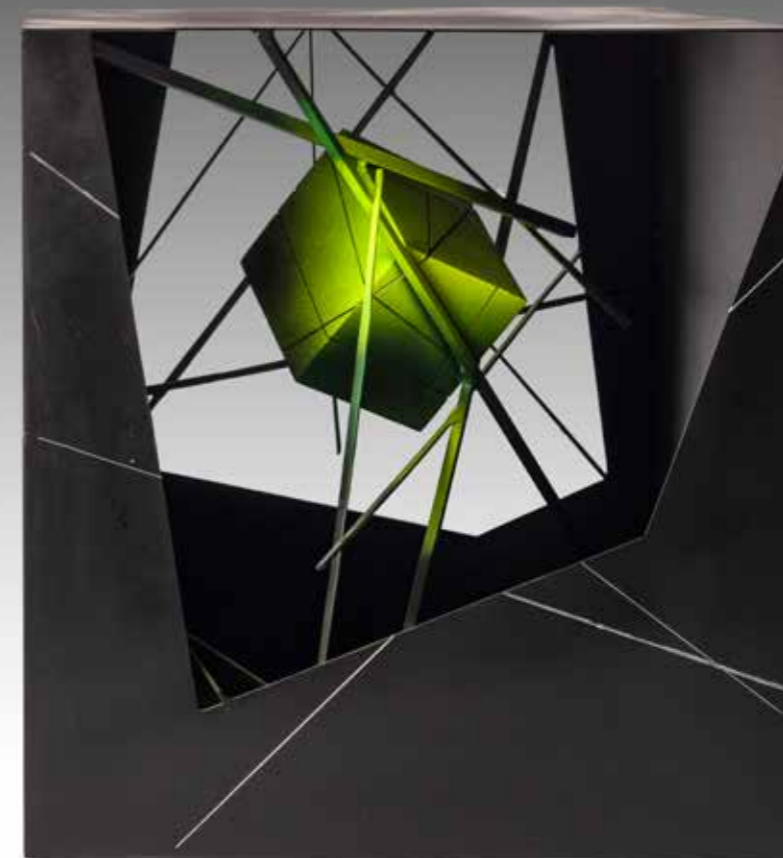
Без назива

Скулптуре Вукашина Миловића су монолитне форме од метала које је уметник непосредно, различитим врстама дејстава на/у материјалу, механичким и хемијским интервенцијама, уобличио у геометризоване бојене облике. Форме скулптура су редуковане, али се морфолошки растапају у избразданим, експресивним и узнемирујућим текстурама са тенденцијом да будући, очекивани дубоки процепи који се одвијају на површини деконструишу облик. У основни волумен скулптуре уметник уводи куглу или транспоновани цвет, као противтежу нарастајућем умножавању резова машином (третман текстуре)

и, са друге стране, као елемент константности, стабилности и исходишта у непрекинутом процесу промене, додајући, тако, и карактер догађаја у самој скулптури.

Скулптуре од дрвета Марка Вукше настале су у периоду од неколико година. Упућују на уметничково промишљање о генеалогии и пореклу облика. Модификације облика и форми које, на мах, асоцирају на линеарне графизме старих култура и различите визуре које (се) нуде, проблематизују питање праформе, њене транспозиције, тумачења и исхода у савременој скулптури. Прожимање различитих врста

Ненад Вацић

Inside, метал, 40x40x40 цм

текстурисања и колоплета линија у обради површине дрвета наглашава деликатност дрвених маса скулптура.

Скулптуре из циклуса „Све смо погрешно разумели“ Марка Црнобрње духовито (иронично) „евидентирају узроке и последице владајућих друштвених стереотипа који се не рефлектују и не проблематизују кроз лична (или она дечја) већ кроз универзална искуства“. Алузију на деградацију система вредновања, на друштвене аномалије и парадоксе у време непрекинутих економских криза у нашем друштву, Марко

дискретно и веома луцидно успоставља композиционим/ сценским решењима унутар скулпторских целина. То је илустровао и кроз називе скулптура који се односе на рефрене популарних народних песама „Снег је опет Снежана“ и „С намером дођох у велики град“. Појединачни елементи мизансцена проистекли из високих домета културе и уметности (балерина, слика Саве Шумановића) су директно супротни усмерењу на које уметник алудира називима скулптура. Актери у сценама су деца, заустављена у тренуцима/призорима личних доживљавања откривања света

Тања КАРАВЕЛИЋ

Асоцијација II, 40 x 22 x 19 cm, мермер / кречњак, 2020.

који могу бити заводљиви и манипулативни; деци прети, и буквално речено и метафорички, услед разноврсних штетних утицаја који се инвестирају у савремено детињство, инструментализација одрастања у сврху конзумеризма и социјално-медијске интеграције.

Јулијана Протић

Никола МАРКОВИЋ

Без назива

Без назива

Вукашин МИЛОВИЋ

Без назива >>>

Изложба професора и сарадника
одсека Примењено вајарство
Факултета примењених уметности
у Београду

Галерија Центра за културу
Ковин
18 – 30. 04. 2023.

Центар за културу Ковин

Директор: Миливој Грчић
Уредник: Милан Живковић
Штампа: Грид, Београд

